

Publicerad 2010-06-28 16:31 av Anitha Östlund

Baksidestext

Året är 1984, innan mobiltelefoner och datorer finns i var mans hand. Anitha är en tuff, men blyg pojkflicka från södra norrland som efter att ha dragglat igenom social linje och jobbat i Gävle en sommar inte längre klarar av lugnet i den li

Ja älsker däj ja

Prolog

Killen som nittonåriga Anitha mest av allt ville ha flamsade runt bland alla brudar, även om han då och då faktiskt vräkte ur sig "Ja älsker däj ja" på härligt hudikmål. Visserligen oftast i onyktert tillstånd, men det sades ju att av barn och fulla gubbar fick man höra sanningen. Kase hade tagit hennes hjärta och hjärna i besittning och hon kunde inte bli av med tanken på honom.

Anitha hade som artonåring träffat honom på en privatfest hos en av sina väninnor, men inte märkt av honom speciellt mycket förrän senare på discot. Killen dansade ju som en gud, och faktiskt var han lite lik James Dean. En sedan länge avsomnad filmidol som varit både snygg och sexig. De dansade och jamsade hela natten, och avslutade det hela med att skiljas åt med en kyss som gav mersmak.

Efter den dagen var det kört. hon åkte till Hudiksvall på helgerna för att kanske, kanske träffa honom igen, och ibland ja då stod han bara där, leendes lite kisande med ögonen och oftast full. I det ögonblicket släppte hon allt, kompisar, pojkvänner, syskon, you name it. Allt som existerade just då var killen framför henne som med gröna vilt flammande ögon förklarade henne sin kärlek. "Ja älsker däj ja gumman, det vet du." Han räckte henne sin hand som hon villigt tog och de lämnade stället för att hitta någonstans att vara ensamma. Som en drunknande försvann hon för omvärlden i hans ögon. Anitha lade sitt unga hjärta i hans händer och kände att livet lekte. Kvällen slutade hemma hos Kase eller hos någon annan, men de hade inget sex för det var han inte kapabel till och Anitha tyckte å andra sidan att hon var för ung ännu.

Kärlek var för Anitha ett ganska utforskat ämne, men hon hade varit förälskad några gånger.

Kase kom från en svår uppväxt, med en elak styvfar som oftast kastade ut honom ur huset när de åkte ihop. Killen hade inte en chans. De äldre grabbarna blev ett substitut för en frånvarande pappa. Tyvärr drack de oftast massor av alkohol. Anitha å andra sidan hade haft en idyllisk uppväxt ute på landet med människor som älskade henne runt sig. Föräldrarna hade tagit över farfaderns och farmoderns stora lantgård där hon vistats sedan barndomen. Vardagarna tillbringades hemma på gården.

Hon hade som barn ofta stuckit till skogen med pojkarna i byn för att bygga kojor eller hitta på andra rackartyg. Det var inte hennes mening att vara busig, det bara blev så, gång på gång. Hon var en liten Emil i flickhamn.

Så fort den lilla tjejen inte fick som hon ville rymde hon hemifrån. Ja, inte för speciellt lång tid, bara så att föräldrarna skulle bli oroliga.

Redan som tvååring hade hon skrämt vettet ur sina stackars föräldrar när de varit på midsommarfest hos mostern. "Vart är du på väg?" Frågade fadern när han hittade den lilla gåendes på grusvägen hemåt. "Hem!" Sade flickan med bestämd röst och propsade sparkande på att få komma ned till backen för att fortsätta sin promenad. Skrattande tog pappan sin lilla dotter tillbaka till festen.

I skolan var Anitha en medelmåtta med extra bra betyg i språk och gymnastik, men hon kunde knappt sitta still på lektionerna och i dagens läge skulle det säkert rasat någon bokstavskombination över henne. Myror i ändan var vad det kallades på den tiden.

Nu hade den lilla pojkflickan som alltid vägrat att använda klänning växt upp och blivit en snygg tjej som killarna gärna ville kussa med. Fortfarande sprakade hon av överskottsenergi och behövde röra sig mycket för att springet i benen skulle försvinna. Det envisa kvillrandet i kroppen kändes som champagnebubblor utan slut.

Efter flytten till Gävle tappade Anitha kontakten med sina vänner, och träffade dem lite trevande igen när hon kom tillbaka till Söderhamn. Men något var annorlunda. Att sitta och festa helg efter helg tilltalade inte henne längre. Oftast ställde de en stor vit dunk på bordet och drack tills de föll omkull. Nåja, alla gjorde väl inte så, men de flesta killarna var rätt druckna när de vinglade iväg till discot för att svänga sina lurviga. De lullade sedan runt på stället och jidrade med folk. Emellanåt blev det fajt, och de som varit bästa vänner sekunden innan slogs plötsligt på liv och död. När vakterna särat på slagskämparna skämdes de och kramade ångerfullt om varandra medan de bad om förlåtelse. Ibland kastade sig Anitha självvådligt emellan och försökte avstyra bråken. Resultatet hade då och då blivit att hon åkt på en fet smäll ämnad till den andre. Ingen hade lyckats få till det sexuellt med Anitha förrän hon som nittonåring i Gävle träffat en mycket smörig kille som var väl medveten om hur en oskuld skulle tas. Namnet hade hon glömt, och händelsen som sådan var totalt misslyckad. När han fått vad han ville vände killen ryggen mot Anitha och somnade. Snarkandet fyllde rummet och hon låg och bannade sin dumhet hela natten. Den dyrbara gåvan hade varit ämnad till Kase, ingen idiot som hade talets gåva och visste exakt vilka knappar han skulle trycka på. På morgonen när han smög iväg låtsades Anitha sova, och kikade med halvslutna ögon på honom när han lämnade lägenheten. Hon hade försökt att få till det med sin stora kärlek Kase några gånger, men sprit blandat med nervositet är ingen bra kärlekscocktail. Nåja, nu är det gjort tänkte Anitha och beslöt sig för att inte grubbla mer.

Väl hemma i byn igen hade hon snart fallit in i den gamla trallen, med att sköta kossor på morgonen och hjälpa till med allehanda bestyr på gården. Tiden gick och Anitha blev mer och mer rastlös. Jovisst kunde man gå ut och dansa i hemstan också, eller fara ett helt gäng till Hudiksvall eller Gävle och partaja. Men det var ju bara möjligt två gånger i veckan. De andra dagarna lunkade tiden fram sakta, sakta och Anitha klättrade på väggarna av frustration. I Gävle hade hon sprungit ut på krogen flera gånger i veckan och ofta shoppat i stadens affärer som har ett stort utbud av udda, roliga kläder som tilltalar henne.

Kapitel 1

”Okej, jag flyttar så fort jag hittar ett jobb! Det här fungerar inte. Jag är faktiskt vuxen nu.”

Anitha slängde igen dörren med en smäll till sitt rum. Hon hade precis avslutat ännu ett stort gräl med sin mamma. Som vanligt bråkade de om hennes älskade häst Lady som föräldrarna hastigt och lustigt sålt eftersom de ansåg att intresset falnat dramatiskt. Bråken med mamman hade kommit tätare och tätare, och när hon ilsket dragit igen dörren satte hon sig inne i sitt rum vid pappans stora träskrivbord och grubblade över situationen. Vad skall jag göra? Jag måste ha ett jobb. Nu! Till slut reste hon sig upp och tog beslutsamt bussen in till arbetsförmedlingen för att sätta sig framför skärmen och söka jobb. Över hela Sverige skickade hon sina ansökningar. Anitha såg att det fanns massor av jobb i Stockholm, men var tveksam över att flytta dit. ”Om tjejerna var så snorkiga i Gävle, hur skulle de då inte vara där? Nä, aldrig!” Hennes röst var hög och bestämd. En kvinna vid datorn intill tittade på Anitha och log. ”Använd den där styrkan när du kommer fram till arbetsförmedlaren. Det lär du behöva för det är rätt tomt på jobb här i stan och de är ganska desperata. Mig skickade de precis till ett hunddagis på praktik.” Hon suckade och fortsatte muttrande sitt klickande på datorn. ”Hunddagis, vilka idioter.”

Anitha längtade tillbaka till Gävle där hon jobbat några månader på sommaren. Den lilla lägenheten hade gett henne smak på friheten. Att flytta hem igen var jobbigt för både Anitha och föräldrarna. Hon mindes klart och tydligt dagen då hon kom hem.

De hade hämtat henne i lägenheten i Gävle och packat in allt hon ägde i bilen för att sedan åka till barndomshemmet. Väl hemma slängde Anitha in packningen i sitt gamla rum som numera var omgjort till kontor, och sprang ut i stallet för att krama om sin älskade häst. Men spiltan i stallet var tom, och när Anitha letat runt överallt i ladugården rusade hon gråtande in i huset. "Vart har Lady tagit vägen? Jag hittar henne ingenstans trots att jag letat överallt. Anitha sparkade av sig skorna och hämtade en bit hushållspapper som hon snöt sig med. "Henne har vi sålt. Du var ju ändå inte intresserad." Mamman tittade på henne med konstaterande min. "Men ni kunde väl ha frågat mig? Jag älskar ju henne! Hon är min bästa vän!" Med tårarna rinnande och munnen full av eders sprang hon in i sitt lilla rum.

Anitha kände fortfarande en klump i magen när hon gick ut i stallet och undvek det så gott hon kunde. Den ensamma grimman vittnade om att det en gång stått två hästar där. Fölet som Lady fått var lillasystemens och Anitha ville inte fästa sig vid henne. En ryktning då och då var allt hon ville engagera sig i.

När Anitha kom hem från stan bad hon sin mamma om förlåtelse och de kramade om varandra. "Du har fått brev från arbetsförmedlingen förresten. Sade de inget om det när du var där idag?" Hon släppte dottern och ropade på resten av familjen. "Kom och ät nu, så kan du läsa det sedan. Jag har gjort älgbiff som du älskar." När allihop satt sig till bords berättade Anitha vad hon gjort på eftermiddagen. "Jag har sökt jobb över hela Sverige, och i värsta fall får jag väl flytta." Hon väntade på kommentarer men de uteblev. Istället frågade hennes lillasyster nyfiket om Kase hört av sig någonting sedan hon kommit hem. "Han ringde hit för att fråga om din adress i Gävle för några veckor sedan och lovade att ringa igen när jag berättade att du snart skulle komma hem." Anitha kände ett litet kviller i magen av lycka. "Nej, jag har inte hört något från honom på länge. Pratade ni länge?" Systemen skrattade och skar till en skiva älgbiff som hon doppade i den röda hemlagade lingonsylten och stoppade in i munnen. "Nej, han frågade bara efter dig och om du varit hemma någonting. Han gillar dig tror jag. Det är synd att han dricker så mycket."

Nu lade sig mamman i samtalet. "Anitha, allvarligt talat. Kase är ingenting för dig. Varför kan du inte hitta en trevlig kille som inte dricker. En som Mats till exempel. Han var jättegullig och rar, en pangkille. Jag fattar inte varför du gjorde slut med honom." Anitha vinkade avvärjande med händerna och suckade.

"Mamma, han var otrogen. En sådan kille vägrar jag att ha. Kase är snäll, men lite vilsen. Jag har ätit färdigt. Det var jättegott! Är det okej om jag går ifrån bordet?" Hon reste sig halvt om halvt i väntan på svaret.

Mamman tittade på de andras tallrikar som mer eller mindre var tomma. "Nåja, de är snart klara. Varsågod! Du får gå."

Anitha gick in i sitt rum och hämtade en brevkniv på skrivbordet, sedan drog hon upp det vita brevet för att läsa vad de hade att säga. Hejsan! Fr. o.m den 1 februari har vi placerat dig på Hunddagiset vid Hällåsen. Du förväntas inställa dig utanför porten klockan 9.00 Om du har frågor kan du ringa oss på 0270-346577

Anitha satt en lång stund och funderade på vem som kunde ha hittat på något så urbotat dumt. Jag bor ju för fasiken på en bondgård. Hon reste sig och gick ut till familjen som satt sig i vardagsrummet för att vila på maten. Pappan halvlåg i soffan och sov nästan. "Nu skall ni få höra. Jag har blivit placerad på ett hunddagis." Mamman reste sig upp och gick fram till sin dotter för att trösta henne. "Lilla gumman, det är säkert bara något tillfälligt, men jag måste medge att det låter underligt. Du får väl prata med din handledare."

En vecka senare befann hon sig på hunddagiset som bestod av ett stort antal skällande hundar. ”De här skall ut. Sätt på dem koppel och följ den där vägen så kommer ni till skogen. Och för guds skull, släpp inte lös någon av dem.” Den svarthåriga kvinnan som stod framför tjejerna var kraftigt byggd och kort. ”Förstår alla vad de skall göra?” Som en militär röt hon ut order efter order och pekade med sina rödmålade naglar mot de hon pratade med. ”Du!” Hon spände ögonen i Anithas kompis Pia. ”Du tar de där tre och borstar deras pälsar.” Hundarna hon pekade på hoppade och studsade i sin inhägnad lyckligt ovetande om vad som skulle ske. ”Ta det försiktigt bara, den lilla vita försöker bitas ibland, men nyps bara.”

En av tjejerna på dagiset var från Stockholm och berättade för de andra att Metrobutikerna alltid sökte folk, och att hon sett en tjänst i platsbilagan. ”Vad i hela friden är Metrobutikerna?” Anitha blev nyfiken på jobbet samtidigt som hon kände avoghet mot Stockholm. Gävletjefternas attityd hade avskräckt henne från storstäder. ”Det är en livsmedelkedja som Ica ungefär. Schysst lön skall det också vara. Min kompis, kompis jobbade där ett tag.”

När Anitha hoppade av bussen hade hon beslutat sig för att ringa till Metro och prata med dem om jobb. En timme senare var hon inbjuden på intervju av en entusiastisk kvinna som presenterat sig som Eivor.

Anitha visste med sig att hon lätt skulle klara sig inom yrket eftersom arbetsförmedlingen bistått henne under ett år med så kallat åttiofemkronorsjobb på en livsmedelsbutik. Det hade varit med blandade känslor som Anitha tagit det, för pengarna räckte knappt till någonting och hon kände sig tidvis utnyttjad när det var dags för löningscheck. De andra i personalen fick flera tusenlappar medan Anitha fick knappa tusen kronor. Men chefen på stället var snäll och hon trivdes med att vara anställd där. När avslutningsdagen kom grät allihop över att skiljas.

”Nå vad tycker du? Skall jag flytta till Stockholm? Här finns ju inga jobb, det bara är så.” Systemen såg ledsen ut och ryckte försiktigt på axlarna. ”Jag kan bara prata för mig själv. Jag skulle aldrig flytta. I alla fall inte dit. Men du kanske måste? Och förresten kan man prova på och flytta hem om det går åt skogen.” Anitha satte sig vid bordet och plockade fram kartan som låg på soffan bredvid. ”Det är långt bort. Jättelångt. Här kan jag inte stanna. Jag och mamma klöser snart ögonen ur varandra. Vi bråkar hela tiden, och jag har svårt att förlåta dem för det de gjorde. Varför måste de sälja Lady? Hon stod väl inte i vägen i stallen. Förresten visste de om att jag skulle flytta hem igen. Jag har hankat mig fram på Kas-ersättningen och levt på skorpor och mjölk där borta sedan jag fick sluta på ICA-butiken. Nätterna har jag tillbringat ute på krogen. Det var ett helt annat liv än här.” Anithas ögon tindrade när hon pratade om Gävletiden, och lillasystemen längtade efter att höra mer om hennes äventyr, men vågade inte fråga av rädsla för att bli avsnäst med att hon var för liten. Anitha satt med en länk av det rödsvarta håret hårt tvinnat runt pekfinger. Fingertoppen var alldeles röd av det instängda blodet. Hon drog med den andra handen över håret om och om igen med sammanbitna läppar. ”Äh, jag åker dit och pratar med henne. Då kan jag be arbetsförmedlingen om hjälp att hitta boende samtidigt. Min handledare sade att de har kontakter i Stockholm.”

Dagen efter for hon iväg med tåget till Stockholm efter att ha hämtat gratisbiljett hos arbetsförmedlingen.

Kapitel 2

Anitha vaknade med ett ryck av tågets gnisslande när det bromsade in vid Stockholms central. Hon torkade bort dreglet som runnit ur mungipan och lade handen på magen som kvillrade av fladdrande fjärilar. Tänk om de inte tycker om mig? Hoppas att det inte är alltför svårt att hitta dit! Anitha grävde efter plånboken i väskan och letade sig fram till den lilla kuren där de sålde turistkort. ”Jag skulle vilja ha ett dagkort.” Hon

tittade sig runt och såg folk nästan springande ta sig från ena sidan av rummet till det andra. I små kurer vid spärrarna satt människor som kollade allas kort eller tog betalt. "Är det långt till Enebyberg härifrån?" Hon nådde knappt upp till disken med sina hundrasextiofyra centimetrar och plexiglasets skymde delvis kvinnan som bläddrade i en massa pärmar. Efter några minuter lutade hon sig fram för att tala i mikrofonen. Med fingret pekade den mörkögda, mörkhyade kvinnan ut hur Anitha skulle ta sig dit och gav henne turistkortet. "Glöm inte att skriva på din namnteckning. Annars gäller det inte." Hennes svenska var stapplig och det var lite svårt att höra vad hon sade. "Har du en penna jag kan låna av dig?" Anitha skrev sin sirliga gammaldags namnteckning under fotot och tackade för lånet med en nickning. "Ha en bra dag." Hon log mot den stressade kvinnan och belönades med ett leende. "Du med." Kvinnan vände sig till nästa kund fortfarande leende. "Ursäkta avbrottet. Vad kan jag hjälpa dig med?"

Anitha tog sig per tunnelbana och buss till Enebyberg som låg en bra bit från Stockholm stad. Efter att ha virrat runt ett tag stod hon till slut framför metrobutiken som eventuellt skulle bli hennes arbetsplats. Den var enorm enligt Anithas mått. Hemma i Söderhamn var de flesta livsmedelsbutikerna små. Förundrad rättade hon till sina kläder, tog några djupa andetag och gick in. Den kvinnliga chefen som hette Eivor var supertrevlig, och deras kemi stämde direkt. Efter bara en kort stunds intervjuande kändes det som att hon skulle bli erbjuden tjänsten, men säker kunde man ju inte vara, det hade Anitha lärt sig. Efter en snabb rundtitt på stället for hon in mot stan igen.

Det var fortfarande vinter, om än en dålig sådan. Fötterna var dyngsura av allt blask, men trots att Anitha frös om tårna bestämde hon sig för att gå runt i den gamla delen av stan och shoppa för att sedan ta 18.15-tåget hem. Huttrande gick Anitha in i butik efter butik och samlade på sig kasse efter kasse med olika kulörer och bilder.

När hon satt på sin plats i tåget hem rasade tankarna runt i skallen. Vill jag flytta hit? Kan jag lämna alla kompisar igen? Och familjen? Till slut somnade Anitha, och vaknade inte förrän tåget med ett högt gnisslande stannade i Söderhamn. På stationen träffade hon sin kompis Hans. Nyfiket frågade han vad hon gjort sedan de sågs sist och berättade i sin tur vad han hittat på. När bussen kom gav han Anitha en hård kram. "Sköt om dig nu och hör av dig." Han vinkade länge när bussen for iväg.

När hon gick av bussen skällde hundarna som besatta från hundgården, och Anitha hyssjade dem. "Tysta! Det är ju bara jag. Vad löjliga ni är." Visslande gick hon in på den lilla grusvägen till hemmet. På trappan mötte Anitha mamman som var på väg ut i ladugården för fixa havrekross till djuren. "Vill du ha hjälp?" Frågade hon och hoppades på ett nekande. Man måste bära ansiktsmask för att inte dra ned det fina dammet i lungorna, och hörselkåpor för att inte bli döv att det höga ljudet som låg långt över decibelgränsen för tillåtet. Det var nästan obehagligt att stå intill den gamla maskinen. Mamman knäppte igen sin overall och skakade på huvudet. "Nej du skall gå in och ringa till Posten i Bollnäs för de vill ha dit dig på intervju. De pratade om något test du skulle få gå igenom. Jag skrev upp numret på blocket inne på kontoret." Mamman lade en gammal nött sjal runt huvudet och knöt den i nacken med en van rörelse. "Vi kan fika när jag kommer in igen." De alltför stora stövlarna sladdrade runt benen på henne när hon med bestämda steg gick mot ladugården. Ja, det är väl bara att fara dit, jobbet i Stockholm är långt ifrån säkert tänkte Anitha och gick in i sitt rum för att packa upp alla kassarna med kläder som hon köpt. I sitt huvud gick Anitha igenom fördelarna och nackdelarna med att flytta. Skall jag våga ta steget? Klarar jag av att inte träffa Kase alls? Hon tog upp telefonen och slog numret som stod där. "Posten Bollnäs." En mjuk kvinnoröst talade om att testet skulle ta ungefär en timme och vart hon skulle vända sig. "Glöm inte legitimationen." avslutade

kvinnan samtalet.

Anitha ringde runt bland Stockholms alla lägenhetsuthyrare och kollade annonser i gula tidningen för att snabbt kunna flytta om det behövdes. Men att få tag i ett boende var inte lätt. När mamman kom in var hon dyster och satt vid köksbordet med ett vitt block där hon ritade runda oändliga ringar på varandra. ”Vad sade Posten? När skall du dit?” Anitha stoppade ritandet för två sekunder och tittade på henne. ”Jag skall dit i övermorgon. Jag har inte hittat en enda ledig lägenhet.” Orden stockade sig i halsen och gråten var inte långt borta. För första gången på mycket länge ville Anitha krypa in i famnen på sin mamma och bli tröstad. Dagen efter åkte hon till arbetsförmedlingen för att få hjälp med boendet som de två veckor tidigare lovat hjälpa till med om hon bara fixade ett fast jobb. Kvinnan som Anitha pratade med ställde sig frågande till löftet och informerade snäsigt att de gav henne fyratusen kronor i flyttbidrag, men att de inte hade några möjligheter att hjälpa till med något annat. Kvinnan som var iklädd en vit blus med en löjlig stor rosett framtill och håret stramt bakåtkammat i knut trummade otåligt med sin penna medan hon talade och viftade bort Anithas protester. ”Du får ringa runt till bostadsförmedlingarna som alla andra. Var glad att vi kan bistå med ett flyttbidrag.” Hon klickade på datan och skrev in att Anitha varit där.

Efter några dagars letande hittade hon en lägenhet i Djursholm som annonserades ut i Dagens nyheter. Tillsammans med föräldrarna tittade Anitha på en karta var det låg i förhållande till Enebyberg. Det var ganska långt emellan men hon beslöt sig ändå för att åka iväg. ”Jag får väl byta om det visar sig ligga helt åt fanders.” Föräldrarna nickade instämmande. ”Nä, ikväll måste jag fira det här.” Hon ringde till sin mormor och frågade om det var okej att hon sov över där, och slängde snabbt ihop kläder i sin bag för att ta kvällsbussen in till stan där natten tillbringades på Statt. Anitha dansade tills fötterna hettade. Killen i bandet var söt så hon flirtade lite oskyldigt med honom. Sent, sent gick Anitha hem till sin mormor och ramlade dödstrött i säng.

Morgonen efter ringde klockan åtta och hon steg snabbt upp för att slänga i sig frukost, tvätta och torka håret för att sedan rusa ned till bussen och ta den till Bollnäs. Väl där letade Anitha upp det gula posthuset och klev in. Intervjun gick fort, men testet var lite krångligt och tog lång tid. Det var många konstiga frågor och bilder som hon skulle gissa på vad det föreställde. Anitha kliade sig i huvudet, gissade vilt, blev godkänd och erbjuden halvtidsjobb. Det var ju ett heltidsjobb jag ville ha! Hur gör jag nu då? Det är ju trots allt ett jobb. Anitha tackade och bad att få återkomma.

När hon kommit hem satte Anitha sig direkt vid telefonen och ringde chefen på Metro. Eivor blev överlycklig och bad Anitha komma dagen efter. ”Vi är så desperata efter folk, framförallt någon med din erfarenhet. Tyvärr kan jag inte hjälpa dig med boendet på annat sätt än att lyssna med personalen och kunderna.” Hon funderade en kort stund. ”Jag vet vad vi gör. Jag sätter upp en annons på vår anslagstavla. Boendet ordnar sig på något sätt.” Anithas hjärta bankade av lycka. När hon sagt hejdå till Eivor rusade hon jublande ned till föräldrarna som satt i köket och åt kvällsfikat. ”Jag fick det! Jag fick det! Yes, Yes, Yes!” Anitha studsade runt mellan golv och tak, vilt viftande med armarna och skrämde vettet ur katten som rullat ihop sig i kökssoffan. Föräldrarna och systemen bombarderade henne med frågor. ”Vart skall du bo? När flyttar du? Är det heltid?” Anitha drog sig ur mammans famn och satte sig vid bordet som var minst lika gammalt som huset. ”De vill ha dit mig nu! Boendet hoppas jag lösa imorgon. Jag skall till Stockholm igen, och ja det är heltid.” Det kändes som om hela hennes kropp var fylld av bubblor av lycka och hon hade svårt att sitta still. Kroppen ville hoppa och skutta omkring.

På kvällen kröp hon tidigt i säng, men hade svårt att sova. Tankarna snurrade i huvudet som en centrifug.

Klarar jag av att flytta till en storstad och bo i en trång lägenhet, eller kanske till och med bara ett rum? Fixar jag att aldrig få gå i skogen på långa promenader. Kommer jag att sakna sjön som ligger vid vårt hus, och möjligheten att fiska när jag vill? Vågar jag lämna allt igen? Anitha somnade ifrån alla funderingar med ett leende på sina läppar.

Kapitel 3

Klockan sex nästa morgon klev hon upp för att hjälpa sin mamma i ladugården med djuren. Golvet var iskallt i köket och hon startade upp elden i spisen för att få lite varmvatten till duschen. Anitha ville ju inte stinka ladugård när hon skulle åka tåg. När de mockat och gett djuren mat duschade hon en snabb iskall dusch innan det bar iväg. På tåget träffade Anitha en tjej som sjungit i samma sångkör, men som hon knappt kände. De småpratade om allt möjligt tills de kom till Stockholm där de skildes åt. En tant på tunnelbanan inbjöd till samtal och snart satt de och pratade om ditt och datt.

Rummet som fanns för uthyrning var fint, men det låg långt från Enebyberg, och Anitha hade svårt att hitta dit. Svettig och besviken tog hon tåget tillbaks till centralen för att gå till drottninggatan och kika på lite nya kläder. Många snygga killar passerade och Anitha skrattade för sig själv. ”Det dräller ju av dem. Hur skall man kunna välja en?” Hon vände sig än åt det ena än åt det andra hållet.

Anitha tröstade sig med en tidning och en dajm, sedan hoppade hon upp på tåget tillbaka till Söderhamn igen. Nu får jag inte jobbet, attans! Vad skall jag göra? Finns det något jag inte gjort? Det var en mycket ledsen tjej som återvände hem och blev tröstad av sin mamma. ”Lilla gumman, du hittar säkert något annat. Har du verkligen sökt överallt?” Föräldrarna gick upp till sitt sovrum och Anitha ropade in sina två katter. ”Sotiz! Jesper! Kom nu då!” Som två svarta skuggor kom de smygande upp på bron och skrämde henne med sitt plötsliga uppdykande. ”Hejsan vänner, kom så sover vi nu.” Hon tryckte dem intill sig och föll i orolig slummer.

Lördagen kom med strålände solsken och det bestämdes vid frukosten att de skulle hämta in höet som låg i ladan. Bläh! Jag hatar att hålla på med det där stickiga, skitiga jobbet. Dessutom tränger böset in långt in i ögonen. Vidrigt! Pappan delade ut order och satte på sig den gröna overallen medan han pratade. ”Glöm inte att sätta på sjalar på håret. Annars blir det väldigt skitigt. Jag går ut till kvigorna och ger dem mat så kommer ni efter. Vi får hoppas att vädret håller i sig. Börjar det regna blir höet förstört.” Han gick ut, men vände tillbaka och lutade sig in genom dörröppningen till köket. ”Det här är bra träning för dig, och nyttig.” Han log mot Anitha som lipade åt honom. ”Äh, det skall bli skönt att slippa sådant här.”

När de kom tillbaka var det eftermiddag och efter ett varmt bad packade Anitha väskan för att åka till stan. Telefonen ringde och när Anitha svarade hörde hon att hennes kompis Pierre var i luren. ”Anna har dumpat mig igen, faan jag har ingen tur med tjejer. Jag blir så ledsen. Jag gillade henne. Klockan på armen visade att det var bråttom ut till bussen. ”Stackars dig! Jag skall med bussen om fem minuter, kan vi inte ses ikväll så kan vi prata mera? Vid sex, är det okej?” Anitha trädde på sig skorna medan hon pratade, och krängde skinnjackan över axlarna. De smala fingrarna lekte med nycklarna i fickan medan Pierre beklagade sig. ”Du, jag måste rusa. Vi ses ikväll.”

Anitha sprang snabbt ut till bussen som precis åkte in på hållplatsen för att hämta några andra. Flåsande satte hon sig på sätet och såg det välbekanta sceneriet glida förbi. För en sekund blev Anitha rädd att hon glömt något och gick igenom väskan igen. Parfym, pengar, lite smink, sovtröja och tandborste. Allt var med. Vilken tur. Efter tjugo minuter gled bussen in på stationen och Anitha klev av för att fortsätta uppför backen

till sin mormor. De höga husen som var i samma tråkiga färg syntes snart och småhoppande halvsprang hon de sista metrarna. Tre trappor senare plingade hon på dörren. ”Hej gumman! Vad kul att du kommer. Jag har tagit fram lakan och täcken till dig i vardagsrummet”. De kramades hårt.

Efter att ha bäddat till soffan och fixat till sig gick Anitha in till sin mormor som satt i köket, och de pratade om killar och livet. Hennes mormor plirade med sina bruna ögon som var omgiven av tunna smala rynkor och tog Anithas hand i sin. ”Det löser sig skall du se. Du har tiden för dig.” Handen var smal och iskall.

Runt mormodern stod en aura av nikotin som stack i Anithas näsborrar.

Plötsligt ringde hennes väninnor och berättade att de var på väg. ”Vi är där om några minuter. Taxin skulle komma direkt. Syns om en stund då.” Det dröjde inte länge innan de knackade på och ljudnivån steg snabbt när gänget skrattade, pratade, och tog sig en grogg eller två. Anitha var deppig men gjorde allt för att hålla humöret uppe och inte visa alltför mycket. Det kanske är bland de sista gångerna vi ses. Vem vet hur det blir sedan?

Klockan nio gick de ner till folkan där de snabbt kom in. Anitha dansade med olika killar och hade kul. Vid tio dök en kille upp som hon haft en fling med förut. Åke var grisbonde i Växbo. Till en början låtsades Anitha inte se honom. Han ringde ju aldrig mig som han lovade. Nä, jag struntar i honom. Åke är inte värd min uppmärksamhet. Till slut tyckte hon att allt blev så löjligt och smög bakom Åke för att sedan köra in händerna i sidorna på honom. Han hoppade högt och förklarade allvarligt att han varit upptagen med att träna och att det varit matcher hela veckan. Anitha satte på sig en barsk min, men brast i skratt och sade att hon förlät honom. ”Men jag var förbannad på dig, och besviken. Jag trodde att du var ärlig.” Åke fnysir lite, men ber inte om ursäkt och verkar inte speciellt intresserad av hennes sällskap, så Anitha rycker på axlarna och går iväg till dansgolvet. Lite senare kommer han fram till henne och lägger sina händer runt ansiktet, sedan kysser Åke henne djupt och hett och går iväg. När han går ut genom dörren formar han ”Jag ringer” med munnen och skickar en slängkyss. Ja, ja, vi får väl se hur det blir med det tänker Anitha och vänder sig lite röd om kinderna till sin kompis som sett alltihop. Skrattande går de tillbaka till baren.

Plötsligt kommer en kille fram till Anitha och plutar med munnen mot henne. ”Jag tycker du är söt och vill ha en puss av dig.” Hon avvärjer attacken och backar skrattande mot väggen. ”Nä du här blir inga pussar. Du är ju full som en alika.” Han lommar iväg mot en annan tjej och upprepar proceduren. Tjejerna iakttar fnissande hans attacker på offer efter offer och märker att discjockeyn spelar sista tryckarna. ”Skall vi smita iväg?” De går mot garderoben där de träffar två killkompisar som frågar om tjejerna vill ha skjuts. ”Tack gärna, vad gulligt!”

När Anitha går uppför trapporna till sin mormor känner hon att fötterna ljummar. Bootsens är dammiga av alla fötter som trampat över dem och det är underbart att låta tårna få fritt spelrum igen. Det dröjer inte många sekunder innan John Blund tagit med henne till drömmarnas land.

Dagen efter steg hon inte upp förrän kyrkklockan klämtade tio. Sååååå skönt! Anitha sträckte på sig som en katt. Soffan var lite hård, men dög för en natt då och då. Hon satte på sig jeansen och en tröja för att gå ut till sin mormor som satt ute i köket och rökte. ”God morgon, har du sovit gott?” Mormodern hostade till. ”Vad vill du ha till frukost?” Anitha plockade fram en tallrik och hällde fil med flingor i den. ”Vad tycker du? Gör jag rätt om jag flyttar? Jag är kär i Kase tror jag, men han betar sig så konstigt. Vi kanske aldrig ses om jag flyttar?” Hon rörde hetsigt i filen med skeden. ”Tänk om jag ångrar mig? Eller ännu värre, tänk om de ger mig sparken för att de inte trivs med mig?” Mormodern tog hennes hand i sin. ”Tänk noga över vad du vill, och bygg inte beslutet på kärleken till en kille. Det dräller av karlar därute, mister du en står dig tusen åter.”

Hon öppnade njutningsfullt en Marabou mjölkchoklad som de delade på. Röken från den smala vita Marlborocigarretten slingrade sig uppåt mot det nikotingula taket och de smala brunbrända fingrarna höll ett fast tag runt fästet. Det permanentade tunna mörka håret stod åt alla håll och en ensam papiljott dinglade i nackhåret. ”Men jag förstår varför du tycker om Kase, han är en trevlig ung man.” Mormodern skrattade åt Anithas blossande kinder. ”Du hade kunnat förvarna mig innan du tog med honom hit bara. Jag blev lite förvånad när du inte låg ensam den där gången.” Hon tittade på klockan på den vita väggen. ”Snart kommer Alice och permanentar mig. När går din buss?” Anitha hoppade förskräckt upp från stolen så att den tippade med ett brak. ”Oj! Den åker om tio minuter, jag måste springa. Hon kramade om sin älskade mormor hårt och sprang ned till busstationen för att ta sig hemåt. Det långa mörka håret slog mot hennes rygg i takt med löpstegen, och under armarna bildades två mörka ringar. Den röda bussen drog precis igen dörrarna när hon anlände till den, och öppnades med ett suckande när Anitha knackade på dörren. ”Jag...skall...till...Myssje” flämtade hon och lade fram pengarna det kostade. Chauffören skrattade till ”Ta det lugnt du, det är ingen brådska. Vi har flera minuter på oss.”

Efter tjugo minuters färd stod hon hemma på gården igen där det var full fart. ”Skynda dig och byt om. Vi skall hämta ett lass till om en liten stund och behöver din hjälp. Mamman knöt en färggrann skarf runt sitt hår och manade på Anitha med en handrörelse. ”Seså, skynda dig! Har du ätit någonting idag? Ta en macka innan du kommer ut så orkar du några timmar till. Vi äter när vi kommer hem. Förresten kan du väl ta med bananerna som ligger i fruktskålen.” Munnen gick i ett på mamman och under tiden som hon pratade tittade hon mot ladugården där en traktor kom körande. ”Nu kommer pappa. Skynda dig!” Anitha slängde i sig en av bananerna och lade resten i en plastpåse som hon rev fram från städsåpet. De satte sig på flaket och åkte till ladan där höet låg. Höet var precis så stickigt och kvalmigt som hon mindes det, och svetten rann både från ansikte och rygg innan de var klara. Det var på två sätt att jobba med jordbruket. Känslan att jobba med kroppen var jätteskön och euforin när man såg det man odlat gro var stor, men det var slitigt och mycket tungt. En jordbrukare är aldrig ledig från sitt jobb för en ko kan rymma eller bli sjuk. Anithas pappa jobbade heltid på elverket och kvällar, nätter och helger med jordbruket. Han var en så kallad månskensbonde som älskade det han gjorde även om det innebar ständig rörelse.

När de kom tillbaka ringde Anitha på några annonser om rum, men lyckades inte så bra. Mamman hade stått och lyssnat på samtalet med sammanbitna läppar. Min vackra mamma tänkte Anitha och undrade i sitt inre om hon skulle bli lika välbevarad som henne. Det kantiga ansiktet med höga kindknotor och två blå klarseende ögon hade knappt en rynka. Kroppen hade fått sina törnar och det syntes, men hon var inte kraftig som andra mammor Anitha mött och leendet som ofta glimmade till kunde säkert snärja karlar fortfarande. ”Du är vacker. Det vet du va? Jag hoppas att jag kommer att se ut som dig när jag blir äldre.” Mamman rodnade och smekte sin dotter över håret. ”Tack gumman. Det beror nog på goda gener för din mormor har inte många rynkor. Strunta i det där för idag. Nu har du försökt på flera ställen. Vi tittar på Barnen från frostmofjället istället. Den är urgammal och jag har sett den massor av gånger, men gråter lika mycket varje gång. Kom nu!” Anitha tittade på tidningarna med annons på annons om boende och suckade. ”Det skulle vara rätt skönt att bara slöa en stund, men...” Mamman greppade Anithas hand och drog henne med sig upp.

Det dröjde inte länge innan de satt och grät så att det skvalade. Den var ju så sorglig. Pappan skrattade överlägset och retade dem. ”Det är ju precis detta regissören är ute efter. Att ni skall gråta. Gud vad ni är lättlurade ni kvinnor.” Anitha tittade med rödsvullna ögon på sin pappa. ”Den är ju sorglig!” Hon grät ännu

mer. De silverfärgade tårarna rann ned på tröjan och bildade våta mörka fläckar. ”Jag vet att det är film, men man tänker aldrig på det när man sitter framför teven. Jag blir helt inne i filmen.” Hon snöt sig i en servett som låg på bordet.

När filmen var slut och Anitha tvättat av ansiktet öppnade hon sin deklaration. När sidorna var ifyllda hoppade hon högt trallande in i sitt rum. Jag fixade det själv. Jippie! Matte är inte min starka sida, men efter idogt tänkande trillade polletten äntligen ned. Det kanske inte är så himla svårt ändå. Nu skall jag leta upp Jesper och krypa i säng. Anitha gick ut på bron och skrek det högsta hon kunde. ”JESPER!” inget glatt jamande hördes, och ingen katt kom rusande. Magen värkte av oro när hon tänkte på landsvägen där bilarna ibland körde som galningar. Stora timmerbilar passerade i full fart flera gånger per dag. ”Hoppas att inget hänt min lilla skrutt” Viskade Anitha för sig själv innan hon slöt ögonen och somnade.

Kapitel 4

Måndagen började med att Anitha kastade sig upp klockan sex för att yrvaket trä på sig overallen och gå ut i ladugården. Ögonen sved av trötthet, och doften av ko, häst och får trängde djupt in i hennes näsborrar när hon öppnade ladugårdsdörren. Anitha klappade länden på Bezzie och ryktade av henne lite snabbt, sedan mockade hon åt kossorna som stod och mumsade i sig gröpen de fått. En liten svart kanin uppenbarade sig plötsligt på stillbordet mitt bland dem och Anitha lockade till sig den lilla krabaten för att greppa tag i öronen och dra till sig honom. ”Hörrudu min lilla vän kom så släpper jag ut dig på gården istället. Du får inte bajsas bland kornas mat. Då kan de bli sjuka.” Kaninen slutade sprattla efter bara några sekunder, fann sig i sitt öde och tryckte istället huvudet mot Anithas hand för att bli klappad. Hon satte sig ned på trappan till stillbordet och lade ena kinden mot den mjuka pälsen. Den lilla kaninens hjärta galopperade och nosen ryckte oroligt. ”Lilla vän. Det är ingen fara. Kom så får du komma ut i friheten.” Djuret låg hopkrupen några sekunder i dörröppningen innan den lilla kroppen exploderade av fart och snabbt satte sig under ladan i säkerhet. Väl där stampade den varnande av ilska och rädsla.

Anitha duschade och klädde på sig för att sedan ta bussen till stan där hon besökte sin arbetsförmedlare. Kön var lång och lokalen var varm. Människorna var svettiga och fläktade ansiktet med en hoprullad platsjournalen. Kul att den kan användas till något nyttigt tänkte Anitha och slängde ett öga i sitt exemplar. I Söderhamn fanns det bara några få jobb, och det var för det mesta inom sjukvården eller på Eriksson. Suckande rullade hon ihop tidningen och gjorde som de andra. Plötsligt ropades hennes namn upp av en äldre man som haltade lite. ”Såååå.” Arbetsförmedlaren drog på ordet och bläddrade igenom Anithas mapp. ”Du tänkte flytta härifrån ser jag.” Hon såg att små tofsar av grått hår stack ur mannens öron och tänkte för sig själv att det såg roligt ut. Han liknar ett litet troll med sin stora potatisnäsa och lockiga gråsprängda hår. Med lite andra kläder skulle han få den rätta skogsmullelooken. Anitha skrattade till och han vände upp blicken och föste ned sina glasögon till nästippen. Hon tystnade och försökte tänka på något annat. ”Nåja, det ser helt okej ut. Vi får hoppas att boendet löser sig. Det är inte lätt att få bostad där borta.” Mannen reste sig upp och lade ihop mappen, sedan klickade han på datorn och suckade. ”Min son flyttade häromveckan och det är lite tomt hemma, men han trivs och det är väl det viktigaste.” Den vita skrivaren rasslade och pep några gånger innan den spottade ur sig ett ljusgult papper med SJ-logga. ”Varsågod här får du en rekvisition. Ja du vet ju hur det går till, så det behöver jag inte tala om. Eller hur? Lycka till!” Anitha nickade och plockade upp väskan som låg vid fötterna. ”Tack ! Jag hoppas också att det skall gå bra den här gången. Ha det bra!” Hon halvsprang genom lokalen för att komma ut. Den dubbla svängdörren gungade tillbaka och var hotande nära att krocka med nästa som skulle ut.

På kvällen ringde Eivor från Metrobutiken och frågade hur det gått med bostadssökandet.

”Tyvärr kan vi inte hålla platsen längre än till nästa vecka, vi måste ha hjälp nu! Det är kris!” Anitha ritade hjärtan i olika storlekar på en gammal dagstidning som låg på skrivbordet, och skrev KASE i dem med röd tuschpenna. ”Jag skall åka till Stockholm imorgon för att kolla runt på lägenhetsförmedlingarna. De flesta ställena är alldeles för dyra och ligger för långt från er, men jag letar intensivt, jag lovar.” Hon ritade små avbrutna svarta pilar rätt över hjärtana och suddade slutligen över allt med en tjock svart tuschpenna. ”Jag ringer dig när jag kommer hem. Håll tummarna!” Anitha lade på luren och studerade det hon nyss gjort.

Plötsligt hörde hon systemen komma in i köket och öppna luckan till spisen. ”Hjälper du till med att tända en eld? Det är ju iskallt härinne. Skall vi äta någonting? Jag är hungrig!” Anitha gick ut till systemen och gemensamt startade de upp pannan. Efter några minuter spred sig en mjuk värme i köket. ”Idag blir det köttbullar och makaroner. Dukar du?” Monica nickade med huvudet utan att svara.

De gick tysta som två skuggor bredvid varandra. Systemen ville inte störa Anitha som hon såg mådde dåligt. Tallrikarna plockades fram en efter en och Anitha kände ett lätt vemod. Vill jag lämna det här? Tryggheten med familjen? Hon tittade på Monica. Plötsligt ringde telefonen inne på kontoret och Anitha skyndade sig att svara. Det var Ante, en gammal barndomsvän som med ett mullrande skratt efterlyste brev. ”Jag kommer att ligga inne i lumpen ett tag så du har gott om tid på dig att skriva. Förresten hur går det med jobbsökandet?” Hon förklarade vad som hänt och Ante blev eld och lågor. ”Vad häftigt! Då kommer jag och hälsar på så kan vi gå ut på krogen.” Efter lite småtjatter avslutade de samtalet och Anitha rasade dödstrott i säng och somnade innan hon ens nått kudden.

På tisdagen var det full fart igen. Ladugården, duschen, frukost och iväg. Anitha sov hela tågresan, och väcktes när medpassagerarna packade ihop sina saker och ställde sig upp. Suckande gjorde hon likadant och klev av. Det här börjar bli jobbigt! Fram och tillbaks om och om igen.” Människorna i vagnen gick av en efter en som ett långt lämmeltåg.

Anitha letade sig fram till lägenhetsförmedlaren på St.Eriksplan. Stängt för lunch stod det på en vit smal skylt med svarta handskrivna, tjocka bokstäver. Typiskt tänkte hon och svor till. Vad skall jag nu hitta på? Framför allt hur skall jag hitta tillbaka? ”Ursäkta, kan ni visa mig hur jag tar mig till T-centralen? Jag är totalt vilse. På kartan ser det ganska nära ut, men...” De två killarna som stannat visade henne hur hon skulle gå på kartan som noga vecklades ihop när de gått. När tunnelbanan kom till slussen hoppade hon av och letade upp en annan bostadsagentur som var öppen. De ville ha trehundra kronor för en adress. Suckande betalade Anitha det begärda och fick titta i en vit pärm där hon hittade ett objekt som kanske skulle passa. Till sin stora lycka såg Anitha på kartan att den ledde till en adress strax bortanför Metrobutiken. Perfekt! Äntligen har jag lite tur.

Efter lite stök hittade Anitha dit, och fann snart att mannen som bodde där verkade vara trevlig. Dessutom hade han en snäll schäfer som hette Sissi. Det verkar ju lovande. Jag kanske kan ta med henne på mina springturer? Hon klappade tiken på huvudet när hon buffade på hennes arm. De bruna ögonen tiggde om kärlek. Anitha lät handen ligga kvar på manken på tiken under tiden som de pratade. ”Peter skall in i lumpen, och då tänkte vi att någon kanske kunde låna rummet. Det är ju synd att det bara skall stå tomt. Skall vi gå och titta på det?” Mannen satte på sig ett par grå tofflor som hade stora märken av hundtänder på kanten av sulan. ”Det är inte stort, men...” Han log ursäktande ”Det räcker gott och väl till för en person.” Han öppnade en dörr som hade en affisch med en rockgrupp på. ”Varsågod.” En blå heltäckningsmatta

täckte golvet, och två garderober stod öppna och tomma väntande på henne. En smal säng stod i ena kanten av rummet. Den gröna tapeten var på vissa ställen avskavd och en del partier var bortrivna. "Jag tar det!" Anitha vände sig mot sin nya hyresvärd och hade svårt att låta bli att krama honom av tacksamhet. "Skall vi skriva kontrakt nu eller när du flyttar in? Han stod och balanserade mellan två steg med kroppen vänd mot köket. "Förresten, när flyttar du hit?" Hon kände att halsen snördes ihop av rörelse och hade svårt att få fram orden. "Jag skall till Metro nu, men det blir säkert per omgående. Vi kan skriva kontrakt idag om du vill. " "Jaha, då var boendet klart. Superbra! Tack så hemskt mycket." Om igen funderade Anitha på att kasta sig runt halsen på mannen, men besinnade sig. "Jag ringer dig ikväll." Sissi kom springande med svansen högt buren och slickade hennes hand när hon smekte tikens ansikte. Anitha promenerade till sitt nya jobb, och försökte memorera vägen dit. En karta utriven ur en telefonkatalog hade använts som hjälp för att hitta till huset. Nu ringade hon noggrant in platsen med rött och skrev hans namn och nummer i kanten på kartan. Eivor blev jätteglad och tog emot med stora famnen. "Vad glad jag blir. Välkommen i gänget!" Hon visade Anitha runt i lokalerna sedan satte de sig ned och skrev anställningsbevis. "Jaha, då ses vi på måndag" Eivor tog hennes hand. "Välkommen till Stockholm, hoppas du skall trivas!" Helt överväldigad av lycka gick Anitha ut ur butiken med ett stort leende över hela ansiktet. Jag har fått jobb OCH husrum. Så jäkla fantastiskt. Jag fattar det inte! Hon ville bara skrika rätt ut, men behärskade sig och tog bara ett litet extra glädjeskutt medan hon om och om upprepade orden. "Jag har fått jobb, jag har fått jobb."

På bussen på vägen tillbaka till stationen pratade Anitha med en kvinna som hade ett litet barn med sig. "Jag har fått jobb på Metrobutiken, och kommer ursprungligen från Hälsingland." Rösten skakade av glädje och hon hade svårt att sitta still. Orden for som katapulter genom luften och kroppsspråket var livligt. Kvinnan verkade mest störd och vände blicken ut genom fönstret så Anitha tystnade lätt rodnande av förlägenhet. Hemfärden gick i ett enda töcken. Hon satt i sin fåtölj på tåget och försökte ta in att hon äntligen fått jobb och skulle flytta. Jag skall flytta, jag skall flytta! Äntligen! Eller? Det var som om en virvelvind flyttat in i hjärnan och tankarna gjorde henne trött. Snart somnade Anitha till tågets dunkande. Jobb, jobb, jobb sjöng de.

Väl hemma ringde hon sin mamma från tågstationen och nästan skrek i luren av glädjen som fyllde henne. "Mamma, jag fick rummet, det ligger jättenära Metro och han har en hund, en jättefin som jag kanske kan springa med, och..." Mamman avbröt den strida strömmen av information och frågade skrattande om Anitha ville bli hämtad eller om hon tänkte ta bussen. "Kan du komma?" Anitha sänkte rösten, men hade svårt att inte skutta omkring på gatan av lycka. Hon tittade upp mot himlen som var ljusblå och hade små ulliga vita moln seglande bland sig. Februarisolens värme ansiktet som redan hade fått några små fräknar. "Vi kommer att sakna dig. Det vet du va? Men jag är glad för din skull." Mamman rattade vant bilen och tittade med jämna mellanrum på sin dotter. Hon lade handen på Anithas hand och tryckte den hårt. "När flyttar du?" Rösten var lite osäker och underläppen darrade. "Söndag förmiddag." Anitha tittade ut över staden när de for längs ån som följde den. Det brungråa vattnet var fyllt av sjöfåglar som åt mat och kvackande letade nya fruar och män. Jag kommer att sakna det här, tror jag i alla fall. Stan är tråkig, men ändå charmig på något sätt. Så mycket minnen överallt. Hon ruskade av sig tankarna och vände blicken mot den gamla pizzerian som det länge gått rykten om att de hade råttor i pizzan. Strax bredvid låg kebabstället som hade nattöppet och var totalt smäckfullt på helgerna. Så många gånger som jag och tjejerna samlats därinne och skrattande gått igenom nattens bravader. Anitha såg dem framför sig och log. Skulle de någonsin flytta efter som de sagt, eller...? Mamma Inger svängde upp mot sjukhuset och vidare mot

Hällåsen. På vägen passerade de ännu en grill där hon spenderat många nätter, och discot Berget där Anitha mött en av sina största kärlekar flera gånger. Hon mindes också hur hon på darrande ben sjungit med sin mamma och syster inför massor av jublande människor där uppe och lyckan i att sjunga för andra. Sångerska? Ja varför inte. I Stockholm skulle det finnas alla möjligheter att lyckas. Det kanske är meningen att jag skall flytta?” Hällåsens sportarena och bad dök upp på sidan av vägen och Anitha kunde se barackerna där hunddagiset fanns. Vilken tur att jag slipper det där. När de kom ut på den stora motorvägen som ledde hem gasade mamman på och släppte hennes hand. Tysta satt de sida vid sida, båda i sina egna tankar.

När de kom hem gick Anitha ut i badrummet och färgade håret skinande kastanjerött, sedan noppade hon de tjocka buskiga ögonbrynen så att de fick en smäckrare fason. Anitha studerade länge sin spegelbild och vände sig så att hon såg profilen från olika sidor. Den långapagen inramade det lite barnsligt runda ansiktet med två grönbålade ögon som likt Elvis Presleys hade ögonlock som hängde. Munnen var fullig och en svag amorbbåge syntes. Kindknotorna var höga liksom mammans, men hon hade ännu inte kommit till åldern där de kom till sin rätt. En liten söt uppnäsa som såg ut som en backhoppbacke gjorde så att Anitha fick det naturligt söta, pikanta utseendet som lockade killarna. Hon snurrade runt framför spegeln i en piruett. Det fortfarande våta håret låg klistrat intill huden. Lycklig gick Anitha ut på bron för att ropa in sina katter.

På torsdagen klev hon upp tidigt för att hjälpa sin mamma med djuren, sedan ryktade hon Bezzie. Anitha ställde sig framför henne och lade armarna runt den grova halsen, sedan sniffade hon in den sträva doften av hästen. Bezzie frustade och undrade varför matte betedde sig så underligt, men gnuggade kärleksfullt sitt huvud mot Anithas. Deras två mörka manar gled ihop till en enda massa. Små tårar gled nedför kinden på Anitha och hon snyftade till. ”Är du ledsen?” Mamman kom bakifrån utan att höras och lade armen runt dottern. ”Du kommer ju att komma hem ibland, eller hur? Bezzie finns kvar, och...” Hon var tyst en kort stund innan hon fortsatte prata. ”Och vi.” tillade hon och harklade sig. ”Det kommer säkert att gå jättebra.” De gick in i gamla ladugården och bytte kläder, sedan in i huset. ”Jag går till farmor och hämtar resväskorna.” Farmodern bodde bara ett stenkast bort, och Anitha passade på att umgås lite med henne medan de åt bullar och mjölk. I huset luktade det gammalt och en obestämd doft av svett och tvål. Köket såg ut som när Anithas familj hade flyttat, och inom sig var hon tacksam att ingen okänd flyttat in i hennes barndomshem. Alla minnen satt i väggarna och det var skönt att ha kvar möjligheten att gå in där hon växt upp. Anitha sprang som alltid upp på övervåningen och gick en nostalgitripp där. Minnen från barndomen sköljde över henne, och när hon kikade in i skrubben som varit hennes rum gick en varm ström av igenkännande genom kroppen. Farmoderns säng stod i det minimala rummet och den tjocka gröna heltäckningsmattan som pappan en gång lagt in låg fortfarande kvar. Anitha strök med handen över de färgglada vackra tapeterna och log när hon gick nedför trappan igen. ”Jag älskar att du inte ändrar på rummen däruppe. Det är så mycket minnen som poppar upp. Både bra och dåliga.” Med glad röst och lockarna i en enda röra gick farmodern ut till hallen där Anitha stod. Med sig hade hon två stora svarta resväskor. ”Lycka till nu! Skicka gärna ett kort, och glöm inte att ge Inger adressen innan du far.” Hon sög på en Kungen av Danmarkkaramell och smackade lite med munnen. De pigga ögonen spelade av bus och Anitha lade armarna om hennes rynkiga hals. ”Hejdå farmor. Ja jag lovar att skriva. Du får väskorna så fort jag kan få hem dem igen.”

När hon gick tillbaka till sina föräldrar drog hon lite på stegen för att hinna betrakta byn som alltid varit

hennes. Där bodde Maria som var hennes bästis när hon var liten, men som gled iväg till andra vänner när de växte upp. De var jämnåriga och hade gått i samma klass i många år, och deras mammor umgicks. Håkan som bodde mittemot hennes barndomshem var ytterligare en som försvunnit med tiden. Han hade tillhört bygänget och Anitha hade hyst varmare känslor för honom än som bara vän, men när de till slut lite trevande fått ihop det vågade hon inte löpa linan ut. Istället för att låta tiden ge svar på om det skulle bli något seriöst förnekade Anitha sina känslor och flydde. De vinkade åt varandra när de åkte förbi varandras hem, men umgicks aldrig mer. Mittemot Maria bodde Ossian som var en alkoholist som ofta kom vinglande efter vägen skrålande någon visa. Han hade alltid skrämt Anitha och hon höll sig skräckslaget på säkert avstånd när han gick förbi.

Den gamla grusvägens stenar hade rullat ut mot vägkanten och ned i diket. Anitha mindes den gången då hon efter att ha jagat en stålig Macaonfjäril med sin håv ramlat på knäna i gruset. Det hade gjort så infernaliskt ont och blodet hade runnit från de stenfyllda knäna. Efter det sprang aldrig Anitha i sandaler vis av händelsen. När hon passerade det svarta fältet av jord log hon för sig själv och såg framför sig blomfröna som hon och Maria planterat för att bli rika när de så småningom skulle sälja blommorna som kom upp. Naturligtvis hade de inte tålamod nog, och efter några veckor struntade de i vattning och rensning. Några blyga ringblommor kom upp lagom tills det blev okej att åka och bada.

När Anitha kom tillbaka hem kom hennes lilla kusin Stefan springande och ville bli klippt. ”Snälla? Jag lovar att sitta jättestill.” Han satte ihop händerna i en bedjande gest. Hon hämtade mammans sax och fixade till honom. En timme senare gick en nöjd kille till sitt rum med en ny häftig frisyr. Stefan bodde hos föräldrarna eftersom hans mamma hade problem.

”Tjusigt!” Lillasyster Monica visslade uppskattande när hon såg kusinen och berättade att de blivit tillsagda att göra lappsågs. Anitha tittade på köksklockan. ”Dukar du så fixar jag maten, men sedan måste jag packa. Det är mycket som skall med.” Plötsligt hördes ett välbekant jamande utanför dörren. In slank en illaluktande Jesper som gnuggade sig mot sin matmors ben om och om igen. ”Nej du min lilla älskling. Glöm det! Nu skall du bli ren.” Hon bar försiktigt katten i nackskinnet till badrummet och satte ned honom i badkaret. Sakta vred Anitha på kranen och blandade noggrant kallt och varmt vatten som hon duschade över den lilla svarta katten. Det gillade han INTE! Fräsande och morrande rev han hennes bara armar med de vassa klorna så det blev långa blodiga rivsår.

Med en handduk torkade Anitha av den nu mycket ynkliga katten och smekte honom frånvarande på huvudet medan hon grubblade över framtiden. Kommer jag att kunna ha djur? Kan man ha katt i lägenhet? Eller hund? När Jesper blev nedsläppt sprang han snabbt och gömde sig under en byrå i hallen. Anitha gick ut och stängde för djuren, sedan lade hon sig för natten. Huvudet surrade av ord och tankar. Katten kom smygande längs benet på henne och lade sig med ett belåtet kurrande vid huvudet. Ur munnen rann en tunn sträng av saliv medan han likt en kattunge som diar tryckte med tassarna på kudden omväxlande hårt och mjukt. Kurrandet följde Anitha in i drömmarnas värld.

Kapitel 5

Det var sista helgen hemma så det var stor avskedsfest på G.

På fredagsmorgonen hjälpte hon sin mamma i ladugården för att sedan åka med niobussen till stan. När deklarationen var inlämnad gick stegen vidare till tågstationen. Där inne satt det grönklädda militärer både i sofforna, fönsternischerna och på golvet som nästan allihop vände sig om när Anitha kom in genom den gamla dubbeldörren. Blygt noterade hon att det var en söt mörk kille som tittade till lite extra och rodnade

när han log. Efter att ha köpt Stockholmsbiljetterna med svetten rinnande under armarna av nervositet gick Anitha till busstationen igen, och for hem.

Telefonen gick varm hela kvällen när alla vänner ringde. Kicki var olyckligt kär igen och ville prata om det, men Anitha var uppe i varv och kunde knappt tänka, än mindre diskutera killbekymmer. Kan inte människan lägga på någon gång tänkte hon gång på gång under samtalet. Det var väl ett jäkla ältande. Efter ett tag sade de hejdå till varandra, och väninnan önskade henne en trevlig resa. ”Vi ses väl inte på ett tag, men du får ta det lite lugnt där borta med grabbarna!” En liten taxvalp som föräldrarna köpt på dagen sprang omkring i huset och pinkade lite här och där. Han tog bort lite av nervositeten inför resan.

Lördagen blev ett enda stort BLÄH!

Pappa Lennart kom in i hennes rum på morgonen och talade om att de måste ta in ett lass hö. ”Vi måste försöka få in det innan regnet kommer. Det är ju jättebra att du är hemma och hjälper till.” Hela familjen for iväg och slet som djur för att hinna få in alltihop innan det blev mörkt. Svettiga och täckta av hö åkte de på flaket efter traktorn som pappan körde. Musklerna värkte och hårda valkar hade bildats av det hårda arbetet. ”Längtar du?” System skrek från andra sidan flaket. ”Ja naturligtvis, men det är på två vis!” ropade Anitha tillbaka. När de svängde in på grusvägen till huset hoppade hon av i farten och skyndade sig in och startade upp elden för att få varmvatten. Tänk om Kase kommer? Tanken poppade upp utan att hon hann värja sig. Jag vill träffa honom för att berätta att jag flyttar. Se hans min. Hjärtat sved till och ljudet av hans hesa röst ekade i henne som i en resonanslåda. ”Ja älsker där ja ” var de fyra magiska orden Anitha ofta fick höra när de träffades och hans sinne var dimmigt av alkohol. Någon enstaka gång sade Kase dem dagen efter, och hennes hjärta brann troget i en stilla kärleksfull låga. Varför tråna efter någon som inte vill ha mig? Å andra sidan kanske jag inte längtat så om det varit lätt att få honom. Hon skrattade lågt för sig själv.

Hennes tankar avbröts av att föräldrarna kom in och ville ha kvällsfika. När de satt vid bordet tog Anitha sats och ställde frågan som hon förväntade att få ett nekande svar på. ”Kan jag låna bilen ikväll? Ja, för ni skall väl bli hämtade? Pappan och mamman tittade på varandra. ”Ja det är klart att du får låna den, men kör försiktigt. Vi skall till Gävle med Siv och Kurt.” Jublande hoppade Anitha upp från bordet och skyndade sig in i sitt rum. ”Tack så hemskt mycket!” Ropade hon över axeln, och fortsatte packa ned sina kläder till resan. Vad skönt att kunna ta sig hem inatt, och att slippa stressa till bussen ikväll.

Anitha hjälpte sin syster med ladugårdsbestyren och tog sedan ett kokhett skönt bad för att varva ned. Hon kikade i lådan med kläder under sängen efter något roligt att ta på sig på festen. ”Den här får duga.” Plagget var ett secondhandfynd som köpts billigt och sytts om. Anitha sminkade sig med lite mascara och en ljusblå ögonskugga, innan hon gick upp till sin syster som tittade på teve.

När den gamla moraklockan nere i köket startade sin dova uppräkning studsade Anitha upp som en gummiboll, satte på sig jackan och sina vita lovikkavantar med tanken att starta bilen för att värma upp den. Men den var DÖD! Hon vred desperat på nyckeln flera gånger. ”Förbannade, helvetes biljävell!” fräste Anitha mellan sammanbitna tänder. ”Vad i helvete är det för fel?” Det osade i luften av alla svärdomar hon kunde och ögonen var svarta av ilska. Lillasystemen kom ut och försökte starta den, men inte ett liv hördes. Anitha kavlade urförbannad upp ärmarna och dök ned i motorn. Pillade lite här och pillade lite där, men den var tvärdöd! Ena armen på jackan hade halkat ned och färgats svart av olja.

Efter några hårda sparkar på bilens framdäck stegade hon arg som ett bi in i huset och ringde efter en taxi som rullade in på gårdsplanen efter cirka tio minuter. Anitha lyckades komma till Söderhamn i tid för att möta sina vänner, men var på mycket dåligt humör när de träffades. Efter bara en liten stund mötte hon en

söt kille som hette John, och när de umgåtts en halv kväll pussades de. Vilken kille! Han är ju underbar! Anitha studerade hans profil. Den raka näsan slutade vid mustaschen som bestod av några få fjun och knappt syntes. Ögonen var som två blåa oceaner och omringades av långa, långa mörka fransar. Han höll henne hårt om midjan när de dansade tryckare, och verkade inte vilja släppa greppet när låten var slut. Plötsligt mindes Anitha var hon hade träffat honom förut. Det var med en av tjejerna i lottakåren från Bollnäs. Hon och John var ett par. Anitha backade förskräckt undan. "Nu vet jag var vi träffats! Du är tillsammans med Åsa va? Eller...är det slut mellan er?" Hon drog på orden rädd att höra sanningen, men ändå nyfiken. Anitha ville inte förstöra mellan sin kurskamrat och hennes pojkvän. John tittade förläget i golvet. "Vi är fortfarande ihop, men det är struligt just nu. Jag vet inte om jag är kär i henne längre." Han lade armarna runt Anithas hals "Jag gillar dig! Mycket till och med." John lade sin panna mot hennes. Anitha drog sig ur hans famn med en djup suck. "Jag vill inte involvera mig i dig när du redan har tjej. Det är ju värdelöst! Dessutom är Åsa min kompis. Hör av dig när du är singel. OM du nu blir det." Hon lämnade John som såg mycket ledsen ut. Killarna på discot nästan slogs om att dansa med Anitha och snart stod hon på dansgolvet igen. Hur kunde jag glömma var jag träffat honom? Vad elak jag känner mig. Hon skymtade John i vimlet då och då, men ingen av dem tog kontakt.

Utanför discot träffade hon en gammal flirt som ville prata, men Anitha vände tvärt på klacken och sprang in i John och hans bror som skrattande erbjöd skjuts hem. "Du ser ut att behöva lite hjälp att komma ifrån, eller har jag fel?" John log mot henne, tog Anithas hand och höll den hårt tills de kommit till bilen. "Varsågod min sköna."

Hemma hos Anitha fortsatte de att prata under tiden som de blev bjudna på macka och te av mamman som nyfiket satte sig med ungdomarna. När de bytt adresser och telefonnummer satte sig killarna i bilen för att fara hemåt. John lutade sig ut genom fönstret och stal till sig en puss innan de med en kort tutsignal for iväg. Suckande borstade Anitha sina tänder och sade god natt till sin mamma innan hon gick in i sitt rum och kurade ned sig i sängen med katterna. Sista dagen hemma. Sorgligt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anitha Östlund med Poeter.se id #33518 innehar upphovsrätten